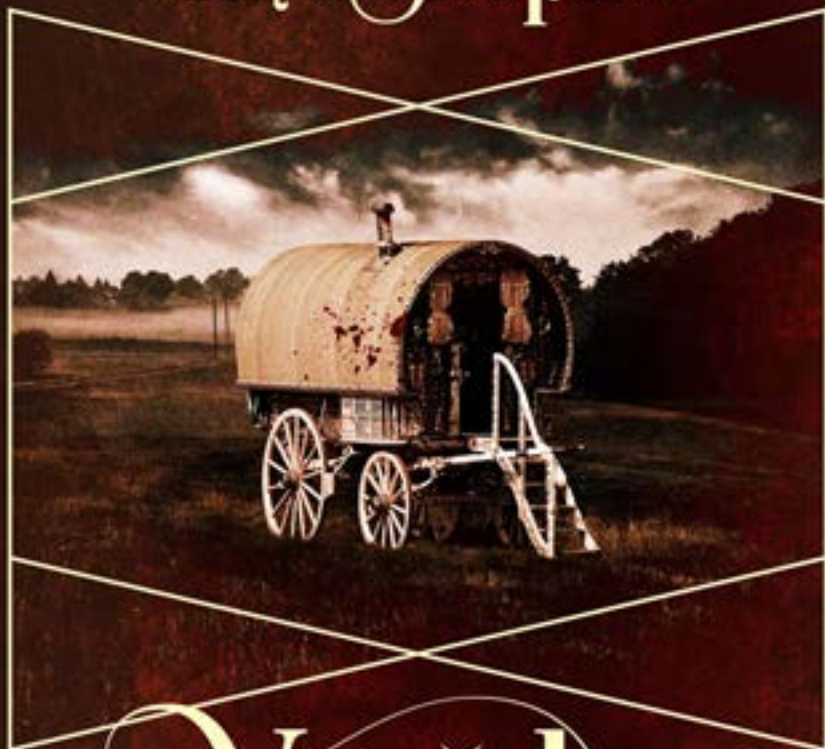

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z VIKTORIÁNSKÉ ANGLIE

Irina Shapiro

Vražda
v maringotce

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

4

Vražda v maríngotce

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

MURDER IN THE CARAVAN
Copyright © 2021 by Irina Shapiro
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6737-3 (pdf)

Vraždy v maringotce

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

Irina Shapiro

přeložil Ondřej Prokop

VENETA

Prolog

Hustým listovým stromů prosvítaly první ranní paprsky, které dopadaly na orosený trávník. Louka se třpytila pod jasnou modrou oblohou a ptáci předváděli své árie, jako by vystupovali před nadšeným publikem. Luca se pohledu na to, jak svět ožívá, nemohl nabažit. Kočovní životní styl svých předků nikdy nezpochybňoval. Většina lidí snila o tom, že svůj život svážou s kusem půdy, budou nekonečně dít a následně své strasti předají dalším generacím, ale Luca život na cestách zbožňoval stejně jako všechna ta nová místa, neokoukané výhledy a nečekané lásky.

Vzpomněl si na včerejší večer a zešíroka se usmál. Nečekané to rozhodně bylo, ale o to krásnější. Ještě naposledy se podíval na ženu, jež spala v posteli, opatrně za sebou zavřel dveře maringotky a došel do té své, která stála na druhé straně louky. Přiběhl k němu Borzo a strčil mu mokrý čumák do dlaně.

„Dobré ráno, pse,“ pozdravil ho Luca a poplácal voříška po hlavě. Už se zdálo, že se Borzo vydá s ním, ale když z maringotky, kde žili Lucovi rodiče, vylezla matka, aby připravila snídani, pes se okamžitě otočil a utekl.

„Zrádce,“ zamumlal Luca a zamával na matku, jež na něj vrhla významný pohled. Luca ho ignoroval a vyběhl po schůdkách svého příbytku. Otevřel dveře, vkročil dovnitř a málem sebou praštil o zem, jelikož zakopl o něco, co mu leželo v cestě.

Luca se přidržel zárubně a udělal krok stranou, aby se do potměšilé místnosti dostalo ranní světlo. Zalupal po dechu a zacouval, až skoro spadl ze schodů. Na podlaze ležela mladá žena, obličej bledý a chladný jako mramor, oči otevřené dokořán. Její půvabný obličej ztuhl v bolestivé grimase plné strachu. Luca si toho nejprve nevšiml, ale dívka měla kolem krku tenoučkou ránu, jež sahala tak hluboko, že hlava sotva držela na těle. Pod zátylkem se temně blýskala kaluž sražené krve, jež vypadala jako děsivá svatozář. Luca honem vyběhl k maringotce rodičů. Otec bude vědět, co dělat.

I

Středa 8. května 1867

Jason Redmond břitvou škrábal své ostře řezané tváře a v zrcadle sledoval, jak mu komorník Henley připravuje oblečení. Sluha se s oblibou oddával tvrdému alkoholu, a tak často po ránu míval unavené oči a bledý obličej, ale dnes vypadal jinak. Nezdálo se, že by přebral, ale působil ustaraně a smutně, což vůbec neodpovídalo jeho dobrácké povaze.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Jason, když si z obličeje utřel zbytek mýdla a přiblížil se k Henleymu.

„Ano, pane.“

Jason naklonil hlavu na stranu. „Netrápí vás nějaká nemoc?“

„Ne, pane. Asi to budou jenom obavy.“

„Ohledně čeho?“ zeptal se Jason a sáhl po košili, kterou mu Henley nachystal.

„Moll Brodyová se včera večer nevrátila domů,“ odpověděl komorník, čímž na sebe zároveň prozradil, že včera seděl v hospodě až do zavírací doby.

„Odkud?“

„To nikdo neví, pane. Odpoledne prostě odešla a pak nepřišla zpátky. Davy Brody se o ni hrozně strachuje,“ řekl Henley.

Jason se mlčky oblékl a myslel na Moll Brodyovou. Znal ji už bezmála rok. Poprvé se setkali hned, když přijel z New Yorku, aby tu převzal majetky po zesnulém dědovi. Moll byla nedílnou součástí Birch Hill, ale Jason o jejím životě kromě toho, že pomáhá strýci provozovat hospodu U Červeného jelena, vlastně nic nevěděl. Lidé, a především muži, si její neskrývanou krásu a ostrý jazyk často vykládali jinak, než bylo myšleno, a Moll měla ve vesnici pověst prostopášnice.

Jeden Jasonův přítel z lékařské fakulty před lety velice rád spolužákům nad pivem popisoval svou teorii o ženském libidu. Chett Bleaker tvrdil, že ženy lze rozdělit do tří kategorií. Do první skupiny patřily ty, které by nejraději držely celibát, ovšem kdyby se s tím nepojil ten nepříjemný vedlejší efekt, že se nikdy nevdaří. Druhá kategorie zahrnovala slušné ženy, jež si pozornost svých manželů užívaly, ale nedávaly najevo žádné choutky, které by společnost považovala za nepřírozené. Do třetí skupiny spadaly výjimečné ženy, jejichž chtíč se vyrovnal tomu mužskému, a takové si muži vydržovali jako milenky. Jason Chetta neměl příliš rád a s jeho názory nesouhlasil, ale napadlo ho, že většina lidí by Moll zařadila do té poslední kategorie. Byla tak otevřeně smyslná, že člověk tváří v tvář tak upřímnému zájmu nemohl nepocítit určitou touhu nazpět.

Jason jejímu kouzlu i přes mnohé špatně skrývané náznaky odolal, ale napadlo ho, jestli si Moll třeba nenašla nějakého fešáka a jestli teď není někde s ním.

„Určitě se ukáže,“ prohodil Jason, když mu Henley zkušeně upravil vázanku. „Moll je chytrá a schopná. Možná se pohádala se strýcem a řekla si, že potřebuje trochu prostoru.“

Henley udiveně zvedl obočí. „A kde by se k němu dostala? V rodině už nikoho jiného nemá a ani mezi přáteli se nenajde nikdo, u koho by mohla přebývat.“

„Dejte mi prosím vědět, až se vrátí. Chci si být jistý, že je v pořádku.“

„Ano, mylord,“ odpověděl Henley.

Jason sešel po schodech do jídelny. Tou dobou už většinou u snídaně sedával pan Sullivan, učitel jeho svěřence, ale vypadalo to, že tentokrát Jason přišel jako první.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravila ho vesele Fanny, když vstoupila do místnosti. „Jako obvykle?“

„Ano, prosím.“ Dokud si Jason nedal aspoň dva šálky kávy, mozek mu nefungoval naplno. Paní Dodsonová mu k snídani vždy připravila dvě smažená vejce, plátek slaniny, opečené rajče, houby a toast s máslem, na čemž si vždy pochutnal. Jason se natáhl pro čerstvě vyžehlené noviny, které mu přichystal Dodson, a při čekání na jídlo si prohlížel titulky.

Měl už skoro dojedeno, když tu se zjevil Dodson se svým již tradičně rozhořčeným výrazem. Stále Jasonovi neodpustil to, že odmítal najmout kompletní personál, a byl přesvědčený, že se o jejich neortodoxní domácnosti klevetí v celém hrabství. Jasona to příliš netrápilo. Jako Američan si raději všechno dělal po svém a neviděl důvod, proč by se o čtyři lidi mělo starat dvacetičlenné služebnictvo.

„Přišel za vámi inspektor Haze,“ pronesl Dodson, kterému se pobouřeně rozechvělo chřípí.

„Pozvěte ho dovnitř a řekněte Fanny, ať pro něj prostře,“ řekl Jason.

„Na to není čas,“ ozval se Daniel Haze zpoza Dodsonova ramene. Zněl nervózně a rozrušeně.

„Co se stalo, Danieli? Je Sarah v pořádku?“

Sarah Hazová měla každým dnem porodit a Jason chtěl být po ruce, kdyby došlo k nějakým komplikacím. Minulý podzim provedl u jedné ženy z vesnice císařský řez a zachránil ji i jejího potomka před jistou smrtí, čímž si získal Sařinu naprostou důvěru. Před novým místním lékařem se měla na pozoru, protože se choval protivně, navíc Sarah jeho metody považovala za staromódní. Jelikož v obojím měla pravdu, Jason se s radostí nabídl, že ho zastoupí.

„Ne, Saře nic není,“ odpověděl Daniel.

„Takže Moll Brodyová?“ zeptal se Jason opatrně.

„Ne. Proč se na ni vůbec ptáte?“

„Henley mi řekl, že se včera nevrátila domů. Davy strachy šílí.“

„Jak se o tom Henley dověděl?“

„Předpokládám, že byl včera u Červeného jelena. Naštěstí to s pitím nepřehnal. Ale to je vedlejší. Co se stalo?“

Daniel pod tíhou té zprávy svěsil ramena. „Jde o Imogen Chadwickovou, Jasone,“ hlesl. „Někdo ji zavraždil.“

„Imogen Chadwickovou?“ zopakoval Jason, který nedokázal plně přijmout, co mu Daniel sdělil. „Jste si jistý?“

„Že je to Imogen, nebo že došlo k vraždě?“ zeptal se Daniel vyčerpaně.

Imogen Chadwicková se nedávno provdala za Harryho Chadwicka, jednoho z nejbohatších lidí v hrabství. Byla to dcera zemana Talbota, jenž vlastnil většinu vesnice a vládl

v ní jako středověký lenní pán – podobně jako jeho předkové z dob křížových výprav, kteří se zde tehdy usídlili a půdu prohlásili za svůj majetek. Tichá a stydlivá Imogen se sice mohla pyšnit typickou anglickou krásou, ale patřila mezi ty mladé ženy, které kvůli plachosti lidé spíše přehlíželi. Nyní musela bydlet v domě se svou ovdovělou tchyní Caroline Chadwickovou, ženou, s níž není radno dostat se do křížku, a dvěma švagrovými, Arabellou a Lucindou. Pro Imogen to nemohlo být jednoduché, do té doby totiž žila s rodiči, kteří si ji hýčkali. Sňatek s nejbližším sousedem domluvili dlouho před tím, než Imogen dosáhla zletilosti, a doufali, že svazek mezi těmito dvěma rody přinese úžasné bohatství, které navíc osladí váha jejich společenského postavení v hrabství.

Představa, že by někdo chtěl Imogen ublížit, zněla zcela směšně a nečekaně osobně. Jason inspektoru Hazovi a brentwoodskému policejnímu sboru už pomáhal s několika případy, ale tohle bylo poprvé, co znal oběť.

„Obávám se, že jistě je obojí. Potřebuji, abyste jel se mnou a ohledal tělo, Jasone. Místo činu hlídá konstábl Pullman.“

Jason odsunul talíř a zvedl se tak rychle, že židle zavržala o podlahu.

Ve vstupní hale už stál Dodson s Jasonovým kabátem, kloboukem a rukavicemi. Fanny musela jejich rozhovor zaslechnout, protože honem doběhla pro Jasonovu lékařskou brašnu a s úzkostlivým pohledem mu ji podala. Jason nepočítal s tím, že by své zdravotnické vybavení potřeboval, protože Imogen už nebylo pomoci, ale přesto poděkoval Fanny za iniciativu a vyrazil za Danielelem.

„Vzal jsem bryčku,“ řekl Daniel, když vykročili do krásného květnového rána. „Je to docela daleko.“

„Kde přesně ji našli?“

„V táboře. Dnes ráno o ni zakopl jeden z kočovníků.“

„Mohl byste mi to prosím přeložit?“ zeptal se Jason.

„Pardon. Vlastně nemůžete vědět, o čem je řeč. Na Krvavé nivě se každý rok touhle dobou utáboří kočovníci. Romové. Imogen našli v jedné z jejich maringotek.“

„Na Krvavé nivě? To se tam snad někdo přecpal sýrem až k prasknutí?“ divil se Jason. Angličané měli kreativní – byť poněkud neobvyklá – pojmenování a Jasona docela bavila jejich historie, protože názvy už se obvykle používaly po celé generace a pro místní byly důležité.

„Ve skutečnosti se to místo jmenuje po květině,“ opáčil Daniel. „Kakost krvavý nebo tak nějak. Je docela hezký. Když kvete, vypadá to, jako by někdo louku přikryl fialovým přehozem. Niva je jen jiný název pro louku,“ připomněl s úsměvem.

„Co by Imogen Chadwicková pohledávala u nich v maringotce?“ zeptal se Jason.

„To hodlám zjistit,“ řekl Daniel a navedl koně na úzkou lesní cestu.

„Jste tu jako inspektor Haze z brentwoodské policie, nebo jako bývalý obecní konstábl z Birch Hill? Měl jsem dojem, že všechny právní záležitosti ohledně vesnice řeší zeman Talbot.“

„Krvavá niva pod Birch Hill nespadá, takže zeman Talbot nad kočovníky nemá žádnou vládu. Vzhledem k tomu, že obětí je jeho dcera, bude pro všechny lepší, když se případem bude zabývat profesionální policejní sbor.“

„Byl už zeman Talbot o události zpraven?“ zeptal se Jason Daniela.

„Ještě ne. Šéfinspektor Coleridge chtěl, abychom nejprve potvrdili identitu oběti a ohledali tělo, než informujeme nejbližší příbuzné.“

„Kdo zločin nahlásil?“ zajímalo Jasona.

„Kočovníci poslali kluka, aby doběhl na stanici.“

„To je od nich velmi uvědomělé občanské chování,“ poznamenal Jason.

Daniel pokrčil rameny. „Policii se obvykle vyhýbají jako příslovečný čert kříží, protože zákon se na jejich stranu staví jen zřídkakdy, ale tentokrát se nejspíš rozhodli, že je v jejich zájmu situaci řešit co nejdříve.“

„Nemyslím si, že by jim to pomohlo,“ pochyboval Jason. „Tím, že nahlásili mrtvolu v jedné ze svých maringotek, se v podstatě přiznali, že za to může jeden z nich.“

Daniel pokrčil rameny. „S tím souhlasím, ale kdyby se těla zbavili, vyšetřování by se na ně zaměřilo i tak, protože jsou to cizinci, které místní vždy podezřívají a opovrhují jimi. Takové rozhodnutí by policii pouze přesvědčilo, že před ní něco tají. Á, už tam budeme.“

2

Jason se podíval před sebe, a když se zpoza stromů vynořila Krvavá niva posetá kvítím, po kterém se jmenovala, překvapením mu spadla brada. Tábořiště kočovníků viděl poprvé a takový pohled nečekal. Představoval si několik improvizovaných přístřešků a chatrných povozů, ale místo toho se před ním zjevil téměř kouzelný pohled. Na louce stálo asi deset výrazně zbarvených maringotek s nádherně namalovanými ozdobnými vzory. Každé obydlí vypadalo jako umělecké dílo s jedinečnou barvou a výzdobou.

Na místě bylo několik lidí. Muži posedávali a tiše si povídali, ženy v barevných sukních a se zlatými šperky udržovaly oheň a staraly se o děti, jež bosé pobíhaly po trávě a pokřikovaly na sebe jazykem, kterému Jason nerozuměl. Na louce se páslo několik koní, ale Jason nepoznal, jakého jsou plemene. Byli menší a robustnější než koně, na které byl zvyklý, srst měli černo-bílou skoro jako krávy. Nad kopyty jim rostly dlouhé rousy, lehoučké chlupy, jež se mihotaly ve vánku.

Pod stromy stál velký policejní vůz s koněm, který líně přežvykoval. O povoz se opíral Ned Hollingsworth, fotograf, jehož nedávno najal komisař brentwoodské policie. Fotoaparát i stojan ležely vedle něj na zemi, aby na ně dobře viděl. Zvedl ruku na pozdrav, ale k bryčce se nevydal. Svou práci už odvedl a očividně byl připravený odjet, jen potřeboval odvoz. Ned byl tichý člověk, který se s policajty nebavil, ale na rozdíl od svého předchůdce, jenž prodával fotky novinám, byl spolehlivý a pracovitý. Snímky budou hotové hned večer, ale Daniel Haze musel prozatím pracovat se skutečným místem činu a spolehnout se na vlastní instinkty a pozorování.

Když Daniel s Jasonem vystoupili z bryčky, přišel k nim starší muž, zjevně vůdce. Měl na sobě bílou lněnou košili, široké černé kalhoty, barevnou vestičku a kolem krku rudý šátek.

„Dobré ráno,“ pozdravil zdvořile Daniel. „Jsem inspektor Haze z brentwoodského policejního sboru a tohle je lord Redmond, náš policejní lékař.“

Muž přikývl. Zatvářil se zasmušile a odevzdaně svěsil ramena. Že pozici policejního lékaře zastává šlechtic, většinu lidí šokovalo, ale on tomu nevěnoval pozornost, protože očividně přemýšlel nad důležitějšími věcmi.

„S policií hodláme spolupracovat,“ zachraptěl. „Doufáme, že na to budete pamatovat, inspektore.“

„Mohu se zeptat na vaše jméno?“ zeptal se Daniel.

Kočovník chvíli váhal. „Jmenuju se Bogdan.“

„To je vaše příjmení?“

„Ne, křestní jméno. My Romové příjmení moc nepoužíváme.“

„A máte ho?“ trval na svém Daniel.

„Lee. Bogdan Lee.“

„Děkuji, pane Lee. Budu muset vyslechnout všechny v táboře. Dejte jim to prosím vědět. Kde je konstábl Pullman?“ rozhlédl se Daniel a hledal urostlého policistu, po kterém nebylo ani vidu, ani slechu.

Bogdan mávl směrem k zeleně natřené maringotce, jež stála na kraji louky. „Váš člověk je tam u těla. Raději tráví čas s mrtvolou než s námi,“ řekl s neskrývanou trpkostí.

Daniel na jeho poznámku nereagoval. „Jdeme?“ obrátil se na Jazona.

Došli k maringotce, ale než do ní vstoupili, zastavili se před ní, aby si místo činu prohlédli. Ostatní obytné vozy měly dveře namířené do středu louky, ale ten zelený byl otočený tak, že dveře vedly směrem k lesu.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se po chvíli Jason.

„Nevidím žádné známky boje a dveře zřejmě nejsou vy-lomené. Maringotka stojí na trávě, takže nenajdeme žádné otisky bot.“

„Není tu slehlá tráva, což znamená, že sem tělo nikdo nedotáhl.“

„Přesně tak.“ Daniel vylezl po dřevěných schůdkách a otevřel dveře. Jason ho následoval. Příbytek vypadal zevnitř stejně krásně jako zvenčí. Stěny zdobily nápadité vzory, drahé látky a tretky z barevného skla. Interiér působil úhledně a každá jeho část měla svůj účel.

Konstábl Pullman seděl se svěřenými rameny na samotem přikryté lavici a v rukou držel svou helmu. Na čele se mu leskl pot, ačkoliv v maringotce bylo příjemně chladno. Když zahlédl Daniela, úlevou si oddechl.

„Díky bohu, že jste tady, inspektore,“ přivítal ho. „Už jsem si začínal myslet, že tu s ní budu celý den. Je to strašný pohled.“

„Už můžete jít, konstáble,“ řekl Daniel. Kvůli mrtvole na podlaze bylo sotva kde stát, obzvlášť pokud by Pullman zůstal uvnitř.

Konstábl se rychle zvedl, obešel tělo, vykročil ven a měl radost, že může nasát čerstvý vzduch, jako by strávil věčnost uvězněný pod vodou. „Budu u policejního vozu,“ řekl a odklusal pryč.

„Mám počkat venku, než tělo ohledáte?“ zeptal se Daniel.

„Je tu docela těсно,“ odpověděl Jason. „Můžete se dívat zpoza dveří.“

Jason se přesunul blíže k tělu, jež leželo na podlaze mezi lavicí, kterou opustil konstábl Pullman, a kamny, z nichž ke stropu vedl kouřovod. Závěsy se zlatými štranci zůstaly zatažené, ale i tak byla vidět zabudovaná zdobná postel na druhé straně místnosti, několik skříněk a stolek s bledě-modrým damaškovým ubrusem. Na jedné ze skříněk stál džbán s čerstvým kvítím, vedle něj ležely housle v otlučeném pouzdře a na vestavěných poličkách bylo několik úhledně vyskládaných talířů a hrnečků. Jason se pod nízkým zahnutým stropem cítil nepříjemně stísněně. Roztáhl záclony, aby na dívku u jeho nohou posvítilo dopolední slunce.

Imogen ležela na zádech, měla trochu vypoulené oči a otevřená ústa, jako by němě křičela. Kolem hrdla se táhla hluboká rána tenká jako břitva, obě strany krku měla silně poškrábané. Obličej byl chladný na dotek a končetiny už začaly tuhnout. Jason nejprve tělo prohlédl z obou stran a pak

se zaměřil na dlaně. Kromě palců měla všechny prsty rozříznuté až na kost. Poranění bylo souměrné a stejně tenké jako to na krku. Jason se zblízka podíval pod její nehty, načechř přistoupil k intimnějšímu ohledání. Daniel si stoupl na vrchní schod a zablokoval vchod, aby měl Jason naprostý klid a aby Imogeniny ostatky ze zvědavosti nezahlédl někdo z kočovníků, kteří neschopni slova zírali na maringotku. Daniel z úcty odvrátil zrak, když Jason odtáhl oběti stehna od sebe, aby ji mohl důkladně prohlédnout.

Jason Imogen znal, a tak se za to, co si k ní dovolil, cítil maličko provinile. Pro Imogen by takový zákrok znamenal neskutečné ponížení, a kdyby útok přežila, natolik intimní vyšetření by téměř jistě odmítla. Jason jí narovnal sukně, aby zakryl to nejnutnější, a posunul se níže k lýtkům, kotníkům a chodidlům, na kterých stále měla hedvábné punčochy a pěkné baleríny z měkké kůže.

„Nuže?“ zeptal se konečně Daniel.

Jason se postavil, opřel se o skříňku a zatoužil, aby už mohl stísněný prostor opustit a jít na čerstvý vzduch, ale potřeboval s Danielem mluvit v soukromí a opodál postávalo příliš mnoho lidí.

„Byla zneužitá?“ zeptal se Daniel. Vypadal rozčileně a napjatě a zároveň cítil obrovské rozpaky z toho, že byl u toho, když Jason obět tak důkladně ohledával.

„Ne. Nenašel jsem žádné známky znásilnění. Spodní prádlo neměla nijak zpřeházené a kromě ran na krku a rukách nemá žádná další zranění. Myslím, že na tábořiště přišla z vlastního rozhodnutí a do maringotky vstoupila dobrovolně, ale o svůj život zároveň bojovala. Má polámané nehty, pod kterými je krev a kousky kožní tkáně – její vlastní,

předpokládám. Škrábance na krku vznikly, když se snažila dostat prsty pod smyčku, která jí je málem uřízla. Pachatel pravděpodobně použil tenký drát, který prořízl kůži i svaly, a tak málem hlavu oddělil od těla.“

„Jste si jistý, že vrah použil drát?“ zjišťoval Daniel.

„Ano. Takto úzkou ránu nemohlo způsobit nic jiného.“

„Kdy zemřela?“

„Přesný čas vám nepovím, ale vzhledem k posmrtné ztuhlosti bych řekl, že to bylo včera večer. Ležela tu celou noc.“

„Jak je to možné?“ divil se Daniel. „Cestou do postele by ji člověk musel překročit. To tu včera nikdo nespál?“ potřásl hlavou rozčarovane. „Myslíte, že Chadwickovi odsouhlasí pitvu?“

„O tom vážně pochybuji,“ řekl Jason. „Ale také si nemyslím, že bychom při ní zjistili něco, co ještě nevíme. Příčina smrti je jasná.“

Imogen byla mladá a zdravá a nezdálo se, že by utrpěla nějaká vnitřní zranění. Jason jí prohmatával břicho, ale nepoznal, jestli byla těhotná. Bez pitvy to nešlo s jistotou určit. Obvykle by tlačil na to, aby se autopsie provedla, ale neviděl důvod, proč do Imogen Chadwickové řezat. Možná kvůli tomu, že se mu nechtělo pitvat někoho, koho osobně znal.

„Přesuňme tělo do vozu a já pověřím konstábla Pullmana, aby ho odvezl na stanici. Chadwickovi si ostatky budou moct vyzvednout, až je budeme připraveni vydat. Jakmile Pullman odjede, začnu vyslýchat podezřelý,“ plánoval Daniel.

„Takže podezřelí jsou tu všichni?“

„Musím pracovat s předpokladem, že ano, dokud některé z nich nevyloučím, což bude možná obtížné, protože

Romové nejsou zrovna známí svou pravdomluvností ani upřímností, ale nemůžu jim to mít za zlé. Lidé se k nim obecně nechovají příliš přívětivě.“

Jason vylezl z maringotky a ulevilo se mu, že se dostal na vzduch. Ve stísněném prostoru se mu dělalo úzko nehledě na to, jak krásně byl zařízený. Vrátil svou brašnu, kterou ani neotevřel, zpátky na bryčku a konstábl Pullman s Danielem mezitím odnesli tělo Imogen Chadwickové k policejnímu vozu, do něhož jej uložili. Ned Hollingsworth, který mrtvoly vídal pouze přes svůj objektiv, se jim ani nesnažil pomoci, vylezl si na sedátko a byl připravený odjet, jakmile bude konstábl Pullman hotov. Když se konstábl rozjel, vypadal, jako by utíkal z vězení. Nemohl se dočkat, až tábořiště, kde mu posledních několik hodin dělala společnost mrtvola, nechá za zády.

Obyvatelé tábora se sešli na louce a většina z nich v tichosti a ostražitě sledovala Jasona s Danielem, kteří se k nim blížili. Stálo před nimi jedenáct mužů, osm žen a nejméně tucet dětí různého věku a s pestrou škálou výrazů – od zvědavě spadlých brad až po nepřátelské pohledy.

Daniel promluvil na Bogdana, jenž k němu přišel. „Mohl bych výsledky provést v jedné z maringotek?“ zeptal se.

„Můžete použít moji. Je to ta červená,“ odpověděl Bogdan a ukázal na jeden z těch větších obytných vozů. „Dal byste si čaj?“

Daniela pohostinné gesto zaskočilo, ale překvapený výraz hned skryl. „Dal, děkuji. To je od vás velice milé.“

Bogdan mávl na jednu starší ženu, musela to být jeho manželka, která přikývla. „Přinesu ho dovnitř,“ řekla.

„Nejprve bych si chtěl promluvit s tím, kdo našel tělo,“ prohlásil Daniel.

„Mám se rozhovorů také účastnit, nebo chcete, abych počkal tady venku?“ zeptal se Jason.

„Pojďte prosím dovnitř se mnou. Váš názor se mi bude hodit,“ ujistil ho Daniel a podržel Jasonovi dveře.

Jason neochotně vstoupil do maringotky a sedl si na lavici pod oknem. Interiér byl naštěstí o něco prostornější a díky oknům na obou stranách tolik nepůsobil jako rakev.

Ve dveřích se objevil snědý mladý muž s odvážnými tmavými očima. „Našel jsem ji já, inspektore.“

Daniel posunkem naznačil, ať jde dál a posadí se ke kulatému stolu. „Jméno?“

„Luca.“

„Příjmení?“

„Lee. Bogdan Lee je můj otec,“ řekl. Nevypadal na víc než na dvaadvacet let, a přestože nebyl prvoplánově pohledný, na jeho mladistvém obličejí bylo cosi okouzujícího.

„Pane Lee, řekněte mi prosím, co se stalo,“ požádal ho Daniel.

Luca na chvíli zavřel oči, jako by si snažil vybavit, co viděl, načež spustil tichým, libozvučným hlasem: „Jakmile vyšlo slunce, vrátil jsem se do svého varda. Vardo je maringotka,“ vysvětlil. „Kvůli zataženým záclonám byla uvnitř tma, takže jsem o ni málem zakopnul. Nejdřív jsem si myslel, že usnula, ale když jsem uhnul ze dveří a na tvář jí posvítilo slunce, došlo mi, že je mrtvá.“

„Co jste udělal?“

„Probudil jsem otce a řekl jsem mu, co se stalo. Pak poslal jednoho z kluků, ať doběhne pro policii.“

„Vy jste včera nespál ve své maringotce?“ pokračoval ve výslechu Daniel.

„Ne, noc jsem strávil u někoho jiného,“ odpověděl s lišáckým úsměvem. Ani nemusel dodávat, že to byla žena.

„Bydlíte sám?“ zajímalo Jazona.

„Zatím ano.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Daniel.

„Chci se brzo oženit, až se tak stane, budu žít se svou manželkou.“

„Kdy jste včera maringotku opustil?“ upřel na mladíka pohled Daniel.

„Chvilku před snídaní.“

„Takže zůstala prázdná přibližně čtyřiaadvacet hodin?“ ujišťoval se Jason.

„Přesně tak.“

„Kam jste šel?“

„Měli jsme s pár kluky nějakou práci,“ odpověděl Luca a pohledem uhnul k posteli se zdobnými řezbami.

„Jakou práci?“ ozval se Daniel.

„Šli jsme se podívat na koně, které jsme chtěli koupit.“ Luca vypadal příliš prohnáně, než aby mu Daniel věřil, ale rozhodl se to nekomentovat. Kvůli koním – ať už koupeným, nebo kradeným – sem přece Daniel nepřijel.

„Znal jste zesnulou?“ změnil téma Daniel.

„Nemluvili jsme spolu, ale vídal jsem ji tu.“

„Opravdu?“ propíchl ho pohledem Daniel.

„Podívejte, pane inspektore, na téhle louce jsem se narodil a vracím se sem každý rok. S místními se moc nestýkáme, ale od pohledu je poznáme. A tuhle jsem tu už viděl. Loni v létě.“

„Přišla sem do tábořiště?“ zeptali se Daniel s Jasonem málem unisono.

Luca přikývl. „Měli byste si promluvit se Zamfirou. Řekne vám toho víc. Občas dukeruje gadžům.“

„Prosím?“ nechápal Jason.

„Věští budoucnost místním,“ vysvětlil Luca.

„Můžete ji za námi prosím poslat?“ požádal ho Daniel a něco si poznamenal do zápisníčku.

„Takže jsme už skončili?“ zeptal se Luca.

„Prozatím ano.“

Luca odešel a dovnitř vstoupila mladá žena. Jedna z nejkrásnějších, jakou kdy Daniel viděl. Měla nezkrtné tmavé kudrny, oči barvy silné kávy a plné, růžové rty. Vypadala cize a její barevný oděv a velké zlaté šperky na exotickém dojmu jen přidávaly. Daniel si odkašlal a zadíval se do svého sešitku, protože potřeboval chvilku, aby se vzpamatoval. Doma na něj čekala manželka v pokročilém stupni těhotenství – krásu jiných žen teď nemá co obdivovat, a to ani když v něm nebudí žádnou touhu.

„É, vaše jméno prosím,“ připravil si tužku nad čistou stránku.

„Zamfira Lee.“

„Jste Lucova sestra?“

„Švagrová,“ opravila ho Zamfira.

„Znala jste zesnulou?“ zahleděl se na ni skrz čočky svých brýlí, jež její už tak velikánské oči jen zvětšovaly.

„Ano. Loni přišla do tábora. Aby si nechala vyvěštit osud.“

„A včera chtěla totéž?“

„Ano.“

„Nechala jste ji zaplatit?“ zeptal se Daniel.

„Samozřejmě. Proč bych neměla?“ podivila se Zamfira.

„Řekla jste jí, že zemře?“ řekl Daniel a ihned se zastyděl za svůj sarkastický tón. „Viděla jste to?“

„Viděla jsem, že jí na tomto světě už moc času nezbyvá, pane inspektore. Ale že zemře, jakmile ode mě odejde, to jsem nemohla tušit. Takže ne, neřekla jsem jí to.“

„Tak co jste jí řekla?“ Jasona zajímalo, jak zacházela s nepřiznivými předpověďmi.

„Že ji čeká dlouhý a spokojený život,“ opáčila Zamfira samolibě a pobaveně se jí blýsklo v očích.

„Říkáte všem důvěřivým dívkám, které za vámi chodí, totéž?“ chtěl vědět Daniel.

„To vůbec ne, ale když jsem zjistila, že nezůstane mezi živými dost dlouho na to, aby mou věštbu vyvrátila, napadlo mě, že ji nechám zemřít šťastnou.“

„V kolik hodin za vámi přišla?“

Zamfira pokrčila rameny. „Hodinky nemám, ale kdybych si měla tipnout, řekla bych tak kolem čtvrté. Možná trochu později.“

„Co dělala, když jste skončily? Nemluvila tu pak s někým dalším?“

Zamfira se zatvářila zamyšleně. „Ne, zaplatila mi, poděkovala a odešla.“

„A co jste dělala vy, když vás opustila?“ zeptal se Jason.

„Šla jsem dovnitř nakojit dítě. Jakmile jsem ho uspala, vrátila jsem se za tchyní, abych jí pomohla s večeří.“

„Takže jste viděla, nebo neviděla, jak Imogen Chadwicková vstupuje do Lucovy maringotky?“ upřel na mladou ženu pohled Daniel.

„Neviděla.“

„Děkuji. To je vše,“ ukončil rozhovor Daniel. Povzdechl si a zavolał si dalšího.

Po dvou hodinách konečně vylezli na vzduch. Danielovi třeřtila hlava a Jason vypadal, že se pozvrací.

„Nemám rád uzavřené prostory.“ Jason cestou k bryčce ztěžka oddechoval, ale jeho nazelenalá pleť postupně zase nabrala zdravou barvu.

„To jste mi měl říct,“ odpověděl Daniel, vylezl na kozlík a chopil se otečží.

Jason nad tím jen mávl rukou a se zadumaným výrazem se posadil vedle Daniela. Mezitímco Daniel s Jasonem vyslyřchali celý tábor, kočovníci byli tak hodní a dali koni pít a nakrmili ho.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se Daniel. „Zní to, jako by si to před naším příjezdem celé nacvičili.“

„Buď si sladili noty, nebo říkají pravdu. Víte o tom, že by někdy někoho zavraždili?“

„Přímó o vraždě ne, ale docházelo ke krádežím, lidé mnohokrát onemocněli nebo začali mít smůlu.“

„A vy si myslíte, že za to mohou oni?“ pochyboval Jason.

„To opravdu nedokážu říct. Snažím se držet si otevřenou mysl, ale když nikdo z nich nemá stabilní zaměstnání a celý život se potulují z místa na místo, člověk se neubrání otázce, kde berou peníze? Kolik si tak můžou vydělat větřením a prodejem košíků na trhu? Určitě jste si všiml, jak bohatě mají vyzdobené maringotky a jak dobré mají koně. Taková paráda nevyjde levně.“

„To asi ne,“ uznal Jason, ale nezněl přesvědčeně. „Kam zamíříme teď?“